

Sygn. akt II W 58/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Marcin Mosiołek

Protokolant Krystyna Szymczuk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 czerwca 2019 roku sprawy z oskarżenia Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego Delegatury (...)

przeciwko

E. B. (1) z domu B., córce B. i K. z domu B., urodzonej w dniu (...) w S.,

obwinionej o to, że:

w dniu 29.07.2018 r. o godz. 23.48 w lokalizacji (...), kierując pojazdem marki V. nr rej. (...), nie zastosowała się do ograniczenia prędkości w ten sposób, że na obszarze zabudowanym, a więc na odcinku obowiązywania ograniczenia prędkości do 60 km/h, kierowała pojazdem z prędkością 79 km/h, tj. przekroczenie o 19 km/h,

to jest o czyn z art. 92a k.w. w zw. z art. 20 ust. 1a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 roku, poz. 1137, ze zm.),

orzeka:

I. Obwinioną E. B. (2) uznaje za winną popełnienia zarzuconego jej czynu – i za to na mocy art. 92a k.w. w z art. 20 ust. 1a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 roku, poz. 1137, ze zm.) wymierza jej karę **100 (stu) złotych grzywny**.

II. **Zasądza** od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę **30 (trzydzieści) złotych** tytułem opłaty oraz kwotę **120 (sto dwadzieścia) złotych** tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania w sprawie.

Sędzia :

Sygn. akt II W 58/19

UZASADNIENIE

W oparciu o ujawniony materiał dowody, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

E. B. (2) w dniu 29.07.2018 r. o godz. 23.48 w lokalizacji (...), kierując pojazdem marki V. nr rej. (...), nie zastosowała się do ograniczenia prędkości w ten sposób, że na obszarze zabudowanym, a więc na odcinku obowiązywania ograniczenia prędkości do 60 km/h, kierowała pojazdem z prędkością 79 km/h, tj. przekroczenie o 19 km/h.

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o następujące dowody:

Notatkę urzędową (k. 1, 17), zdjęcie z fotoradaru (k. 4, k. 28, k. 29), zdjęcie z wizerunkiem obwinionej (k. 26), świadectwo legalizacji (k. 30), wyjaśnienia obwinionej (k. 64v).

Obwiniona w toku postępowania wyjaśniła jedynie, że nie pamięta tej sytuacji, nie ma nic do dodania i nie będzie odpowiadać na pytania.

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzone dowody wskazują, iż obwiniona dopuścił się wykroczenia z art. 92a kw.

Kluczowym w sprawie dowodem jest zdjęcie z fotoradaru wykonane w dniu 29.07.2018 r. o godzinie 23:48:42, na którym widać samochód o numerach rejestracyjnych (...) kierowany przez kobietę. Pasażerem pojazdu jest zaś mężczyzna (k. 4). Jak wynikało z ustaleń dokonanych w Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców właścicielem wspomnianego samochodu jest A. B., mąż obwinionej. Jak wynika z notatki urzędowej w toku prowadzonego postępowania ustalono, iż osoba, która kierowała samochodem i została utrwalona na zdjęciu jest żona właściciela samochodu, obwiniona E. B. (2). Obwiniona jednakże w dniu 04.02.2019 r. odmówiła przyjęcia mandatu za popełnione wykroczenie.

Obwiniona na rozprawie nie zaprzeczyła, iż kierował przedmiotowym pojazdem, należącym do jej męża. Wskazała jedynie, że nie pamięta tej sytuacji. Niemniej jednak wizerunek obwinionej odpowiada wizerunkowi kierującej, utrwalonemu na zdjęciu z fotoradaru. W tym zakresie nie istniały zatem żadne wątpliwości, iż sprawcą wykroczenia jest obwiniona, która w czasie zdarzenia podróżowała ze swoim mężem.

Obrona obwinionej sprowadzała się do kwestionowania uprawnień Inspekcji Transportu Drogowego do prowadzenia postępowania wyjaśniającego i zbierania w jego toku danych osobowych.

Jednakże należało wskazać, że w dacie zarzucanego obwinionej czynu treść art. 129g ustawy Prawo o ruchu drogowym wskazywała, że ujawnianie za pomocą stacjonarnych urządzeń rejestrujących zainstalowanych w pasie drogowym dróg publicznych następujących naruszeń przepisów ruchu drogowego:

- a) przekraczania dopuszczalnej prędkości,
 - b) niestosowania się do sygnałów świetlnych
- należy do Inspekcji Transportu Drogowego.

Z art. 129g ust. 2 pkt. 1 tej ustawy w brzmieniu z dnia 29.07.2018 r. wynikało, że wykonując zadania, o których mowa w ust. 1, Inspekcja Transportu Drogowego rejestruje obrazy naruszeń przepisów ruchu drogowego i przetwarza do celów określonych w niniejszej ustawie obraz pojazdu, którym naruszono przepisy ruchu drogowego, oraz wizerunek kierującego pojazdem, jeżeli został on zarejestrowany oraz dane obejmujące:

- a) numer rejestracyjny pojazdu, którym naruszono przepisy,
- b) datę, czas oraz określenie miejsca popełnienia naruszenia,
- c) rodzaj naruszenia,
- d) dane właściciela lub posiadacza pojazdu lub kierującego pojazdem,
- e) numer identyfikacyjny urządzenia rejestrującego;

Z treści art. 129g ust. 2 pkt. 2 tej ustawy wynikało, że w postępowaniach w sprawach o wykroczenia, o których mowa w ust. 1, Inspekcja Transportu Drogowego prowadzi czynności wyjaśniające, kieruje do sądu wnioski o ukaranie, oskarża przed sądem oraz wnosi środki odwoławcze - w trybie i zakresie określonych w ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2016 r. poz. 1713 i 1948 oraz z 2017 r. poz. 708, 962 i 966).

Z kolei z treści art. 129h ust. 1 tej ustawy wynikało, że w zakresie, o którym mowa w art. 129g ust. 1, rejestracji podlegają w szczególności:

- 1) obraz naruszenia, w tym obraz pojazdu, którym kierujący naruszył przepisy ruchu drogowego, wraz z numerem rejestracyjnym pojazdu;
 - 2) data oraz czas popełnienia naruszenia;
 - 3) numer identyfikacyjny urządzenia rejestrującego;
- a w przypadku przekroczenia przez kierującego pojazdem dopuszczalnej prędkości rejestrowane są również:
- 4) prędkość, z jaką poruszał się pojazd;
 - 5) prędkość dopuszczalna w miejscu i czasie popełnienia naruszenia.

Skoro w dacie dopuszczenia się przez obwinioną zarzucanego jej czynu obowiązywał przepis ustawowy, uprawniający do rejestrowania przez ITD za pomocą stacjonarnych urządzeń przekroczenia dopuszczalnej prędkości, w tym do przetwarzania obrazu pojazdu i wizerunku kierującego to brak jest podstaw do uznania, iż dowód w postaci zdjęcia z fotoradaru nie może być wykorzystany w toku postępowania prowadzonego przeciwko obwinionej.

Wskazać przy tym należy, iż Inspekcja Transportu Drogowego posiadała uprawnienie do występowania przeciwko obwinionej z wnioskiem o ukaranie i status oskarżyciela publicznego.

Obwiniona w swoim pisemnym stanowisku powoływała się na zakwestionowanie przez Trybunał Konstytucyjny treści art. 129g ust. 4 ustawy prawo o ruchu drogowym. Faktycznie w wyroku z dnia 14.07.2015 w sprawie K 2/13 Trybunał Konstytucyjny orzekł, że:

I. Przepis art. 129g ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2012 r. poz. 1137 i 1448, z 2013 r. poz. 700, 991, 1446 i 1611, z 2014 r. poz. 312, 486, 529, 768 i 822 oraz z 2015 r. poz. 211, 541 i 591) jest niezgodny z art. 51 ust. 5 i art. 92 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

II. II. Przepis wymieniony w części I traci moc obowiązującą z upływem 9 (dziewięciu) miesięcy od dnia ogłoszenia wyroku w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

W dniu 25 kwietnia 2016 r. przepis utracił moc.

Przepis art. 129g ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym wskazywał, że Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, sposób, tryb oraz warunki techniczne gromadzenia, przetwarzania, udostępniania i usuwania przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego utrwalonych obrazów i danych, uwzględniając dokumentację i zakres czynności niezbędnych do przeprowadzenia postępowania w sprawach o wykroczenia, o których mowa w ust. 1, oraz konieczność ochrony zarejestrowanych danych przed nieuprawnioną ingerencją i ujawnieniem. Na jego podstawie wydano Rozporządzenie Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 23 kwietnia 2013 r. w sprawie obrazów i danych utrwalonych przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego za pomocą stacjonarnych urządzeń rejestrujących zainstalowanych w pasie drogowym dróg publicznych (Dz. U. z dnia 15 maja 2013 r.).

Wskazać zatem należy, iż wyrok Trybunału Konstytucyjnego zakwestionował jedynie delegację ustawową do wydania rozporządzenia w zakresie sposobu, trybu oraz warunków technicznych gromadzenia, przetwarzania, udostępniania i usuwania przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego utrwalonych obrazów i danych. Podnoszono bowiem, że przepis art. 129g ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym przekazuje do uregulowania w drodze Rozporządzenia materię, która ze względu na treść art. 51 ust. 5 Konstytucji winna być uregulowana w ustawie.

Podkreślano jednakże, że przepisy Prawa o ruchu drogowym regulują materię gromadzenia oraz przetwarzania obrazów i danych. Określają one także, w jakim celu te dane i obrazy są gromadzone, a następnie przetwarzane. Tym celem jest ujawnianie naruszeń przepisów ruchu drogowego polegających na przekraczaniu dopuszczalnej prędkości, a także na niestosowaniu się do sygnałów świetlnych. Przepisy powyższe nie regulują natomiast materii udostępniania i usuwania tych obrazów i danych przez Inspekcję Transportu Drogowego.

Skoro obowiązujące w dacie czynu przepisy ustawy upoważniały Inspekcję Transportu Drogowego do rejestrowania i gromadzenia danych w zakresie ujawnienia wykroczeń naruszenia przepisów ruchu drogowego poprzez przekroczenie dopuszczalnej prędkości, to wskazać należy, iż obwiniona niezasadnie kwestionuje dopuszczalność prowadzenia przeciwko niej postępowania i posłużenia się w toku tego postępowania zarejestrowanym obrazem samochodu i wizerunku. Rozporządzenie wydane na mocy art. 129g ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym regulowało bowiem kwestie techniczne gromadzenia, przetwarzania, udostępniania i usuwania przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego utrwalonych obrazów i danych w sprawach naruszeń przepisów ruchu drogowego.

Nie powoduje to jednak, iż uzyskany przez ITD. Dowód w postaci zdjęcia z fotoradaru nie może być wykorzystany w toku postępowania.

Wskazać należy, że jak wynika z art. 20 ust. 1a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym prędkość dopuszczalna pojazdu lub zespołu pojazdów na obszarze zabudowanym w godzinach 23⁰⁰-5⁰⁰ wynosi 60 km/h, z zastrzeżeniem ust. 2. Z treści art. 92a Kodeksu wykroczeń wynika zaś, że kto, prowadząc pojazd nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym, podlega karze grzywny.

Obwiniona kierując w dniu 29.07.2018 r. o godz. 23:48 samochodem marki V. nr rej. (...) w miejscowości P., w obszarze zabudowanym, a więc na obszarze obowiązywania ograniczenia prędkości do 60 km/h, nie zastosowała się do tego ograniczenia. Kierowała bowiem samochodem z prędkością 79 km/h.

Stopień społecznej szkodliwości zachowania obwinionej nie był znaczny. Niemniej jednak przekroczenie prędkości o 19 km/g było znaczące, zaś obwiniona poruszała się drogą krajową na 19. Obwiniona jest dojrzałą osobą, pracuje jako krawcowa, z niewielkim dochodem. Stąd też w tych realiach kara 100 złotych grzywny jawi się jako adekwatna.

Na mocy art. 119 §1 kpw, Sąd obciążył obwinioną opłatą wynoszącą 30 złotych i zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 120 złotych ustalonymi na mocy Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z dnia 29 grudnia 2017 r.).